

на отъ опасността, и ѝ дава знакъ да приеме този даръ. Като пое дара тя рече на Телéмаха: „Азъ приемамъ съ признателность отъ васъ другий единъ даръ поголъмъ; защото вамъ дължж живота си.“ И едва тя изрече туй и са оплаши да не бы да е казала много; тя си наведе очытъ; и Телéмахъ, който видъ смущеніето ѝ, посмъи да ѝ отговори съ тъзи само думы: „Блазъ на Одиссеева сынъ че е опазилъ единъ толкози безцъненъ животъ! но поблазъ му еще ако той можаше да мине своя животъ при вашыя!“ Антиопа, безъ да му отговори, намъси са бърже въ орляка на младытъ си другаркы и възседнж на другий конь.

Отъ тъзи минута Идоменей объща дъщеря си на Телéмаха; но той са надъяше да распали еще посилно страстьта му, като го остави въ неизвѣстность, и върваше даже че ще го удържи въ Салентъ съ надъжда та да утвърди бракосъчетаніето си. Тъй Идоменей си мисляше, но боговетъ си играйтъ нъкога съ челоувческытъ помыслы. Туй което трѣбаше да задържи Телéмаха то именно го подкани да си тръгне поскоро, защото той бѣ наченжлъ да осъща голъмо недовѣріе къмъ себеси.

Менторъ удвои стараніята си да му вдъхне желаніе за завръщаньето му въ Итака, и въ сщцото време принуди Идоменея да го остави да си тръгне. Корабътъ бѣ вече готовъ, защото Менторъ който управляше сичкытъ часове на живота на Телéмаха, за да го въздигне до найвысоката слава, оставяше го на сѣко мѣсто толкосъ колкото бѣ потрѣбно за да упражни добродѣтельта му и да му спечели опытность. Менторъ бѣ са погрижилъ за приготвяньето на корабя еще отъ връщаньето на Телéмаха.

Но Идоменей, който никакъ не са благодаръше отъ туй приготвяне, паднж въ дълбока скърбъ, и въ едно неутѣшно отчаяніе когато видъ че двамата му гости които го толкози много спомогнжж, щѣхж да го оставятъ. Той са затваряше въ найотстраненытъ мѣста на дома си, дѣто растушаше сърцето си въ стенанія и слзы; отказа са отъ храна, съньтъ не укротяваше тежкытъ му мъжкы, съхнѣше и са топѣше отъ безпокойствіето си. Подобенъ на едно голъмо дърво което осѣнява зе-